ÄHTI-SARJAT
o 7
Heinäkuu
1960
Hinta
50:–

Roy Rogers

ja TRIGGER

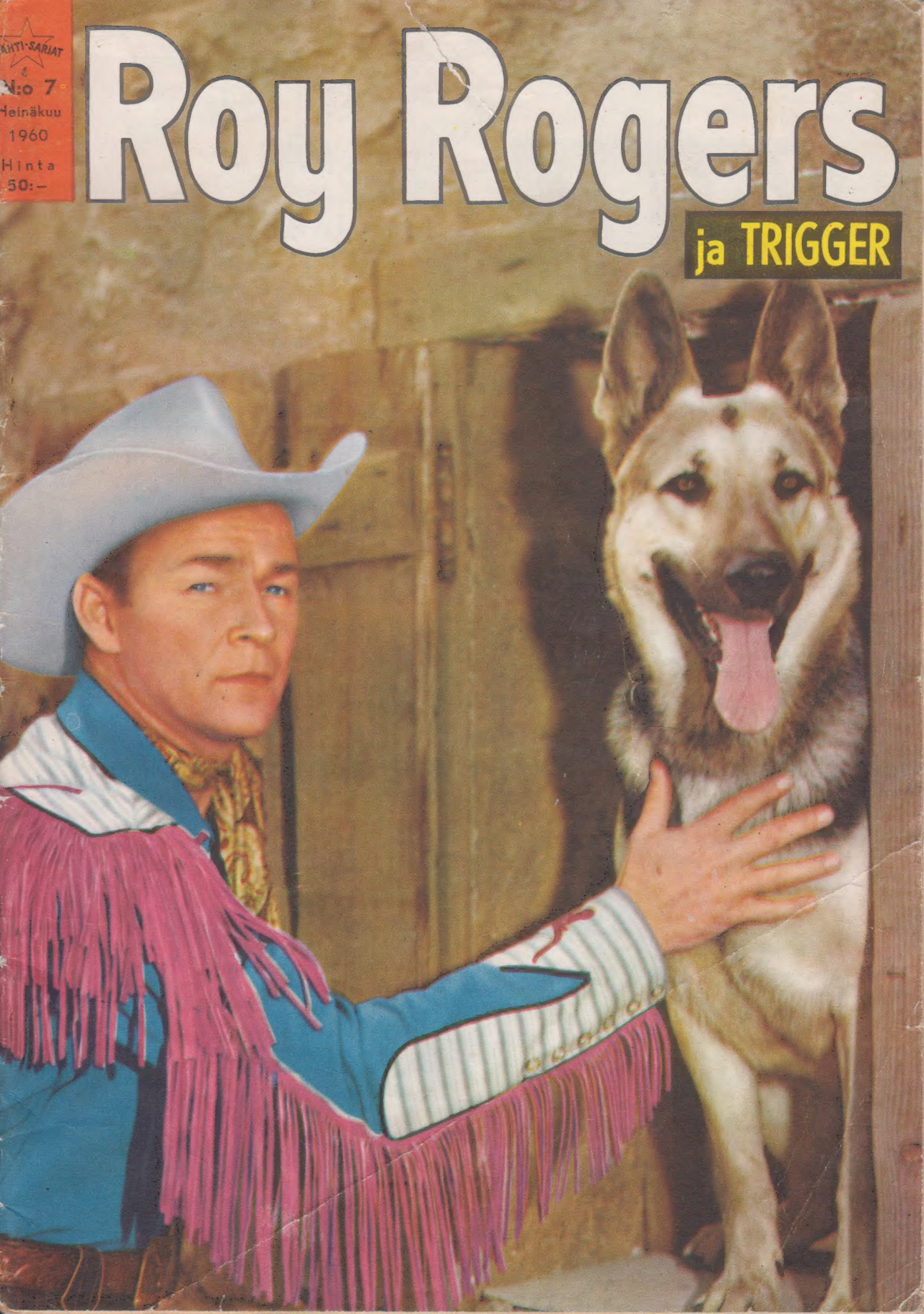

Ville Viikari

Roy Rogers

AAVEKAUPUNKI

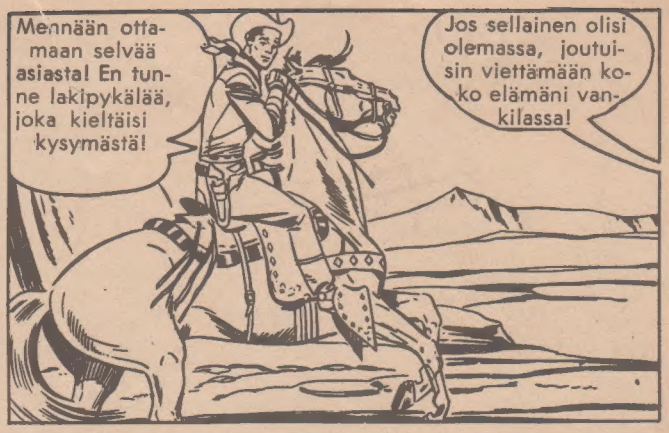

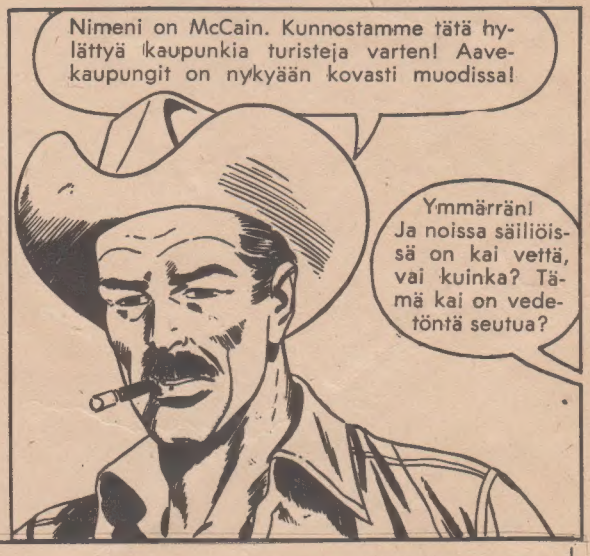

Päätoimittaja: B. Terni. Julkaisija: Tähti-sarjat, Hämeentie 155, Helsinki. Puh.: vaihde (Paletti) 79 04 33. Ilmestyy kerran kuukaudessa. Irtonumero 50 mk. Tilaushinta 1/1 vsk. 450 mk. — Painettu Lehtipaino Oy:n Offsetpainossa Helsingissä. — Copyright 1957 by Roy Rogers-Frontiers, Inc. All rights reserved. Published in the Finnish language exclusively under the authority of Reportage Bureau Laszlo by arrangement with Western Printing & Lithographing Company Wisconsin, Racine, U.S.A., producers of the English language editions published by Dell Publishing Company in the U.S.A. and Canada.

Kaksi viikkoa myöhemmin Longhornin asemalla...

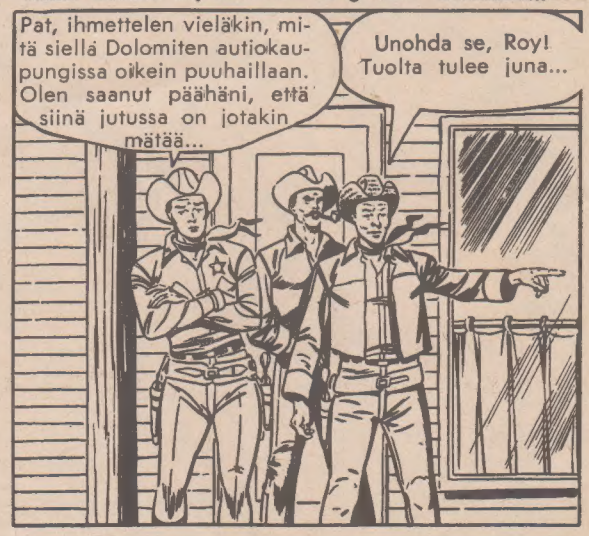

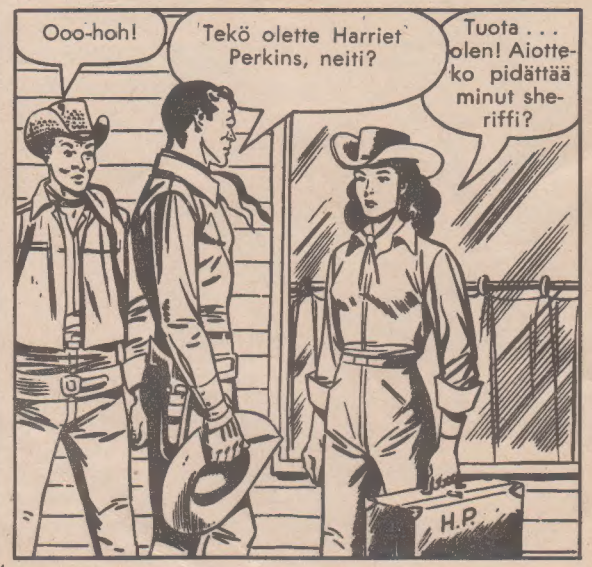

Pari tuntia myöhemmin . . . matkalla Tom Perkinsin kaivokselle . . .

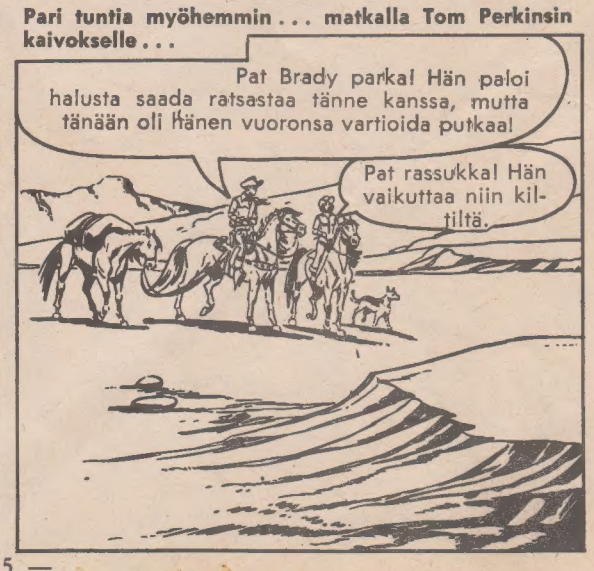

En ole koskaan nähnyt tämänkaltaista maisemaa, Roy!
Odotas, kunhan tulemme Dolomiten aavekaupunkiin... Silloin todella näet jotain, jota et ennen ole nähnyt!
Kuu nousee aikaisin tänä yönä... Ja kuu Dolomiten yllä on todella näky, jota kannattaa katsella!
Tuntia myöhemmin . . .
Tuolla se on!
Ohh! Se **on** aavemainen . . . kuutamossa!
Jopa tuo savukin, joka nousee noista kahdesta savupiipusta, on läpikuultavaa . . . kuin utua!
(Nuuh) Mutta tuossa hajussa, jonka juuri sain nenääni, ei sensijaan ole mitään aavemaista!
Tule, Harriet! Haluan tarkastella tuota paikkaa hieman lähempää!

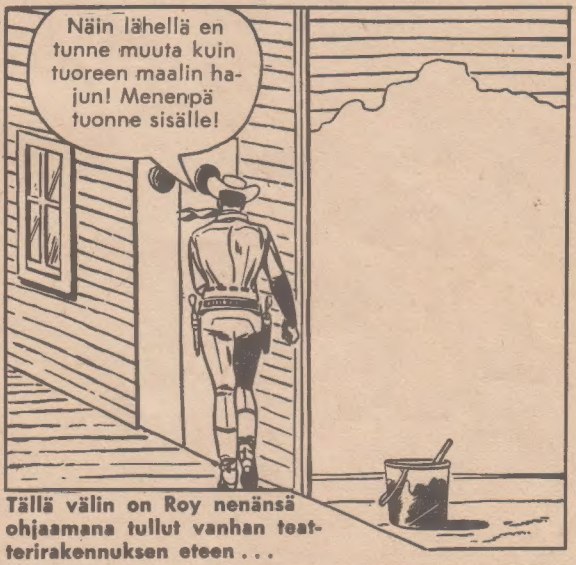

Tällä välin on Roy nenänsä ohjaamana tullut vanhan teatterirakennuksen eteen . . .

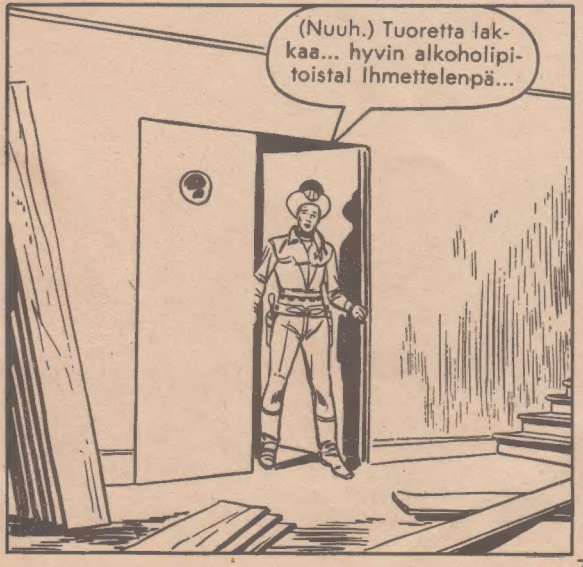

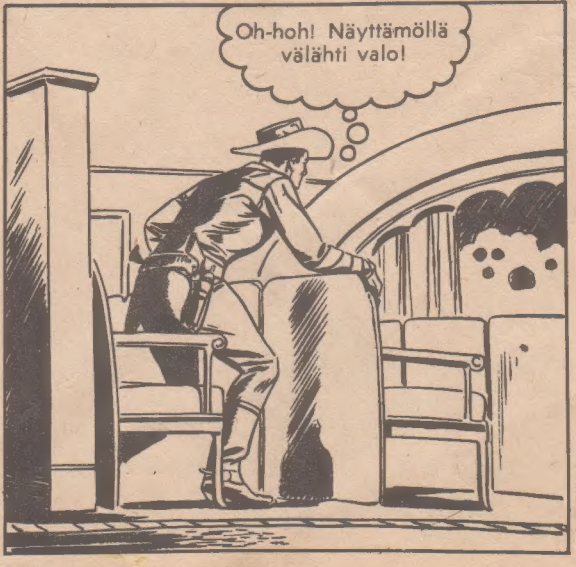

Joku kulkee näyttämön poikki valaisten tietään taskulampulla...
CR-RUNCH!
CR-RUNCH!
Minkäs päälle minä astuinkaan?
Miehen pysähtyessä mutisten itsekseen astuu vielä toinen mies esiin kulissien takaa...
KLUNK!
Hän hiipii edellisen taakse ja iskee hänet maahan!
Uh!
Uusi tulokas nostaa uhrinsa selkäänsä . . .
. . . ja häviää taakkoineen näyttämön taakse!

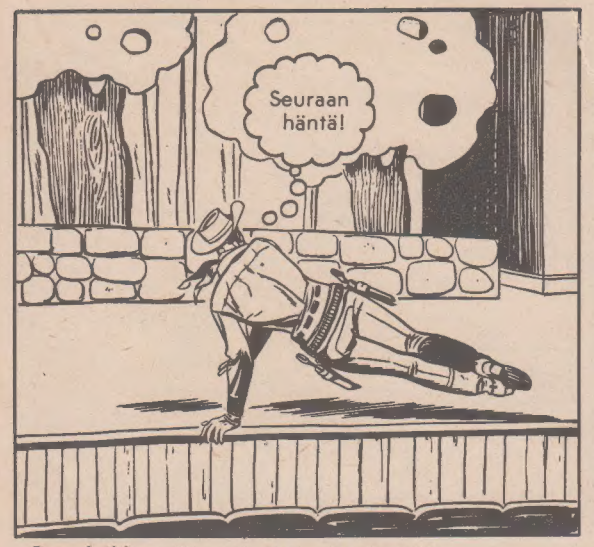

Roy loikkaa äänettömästi näyttämölle.

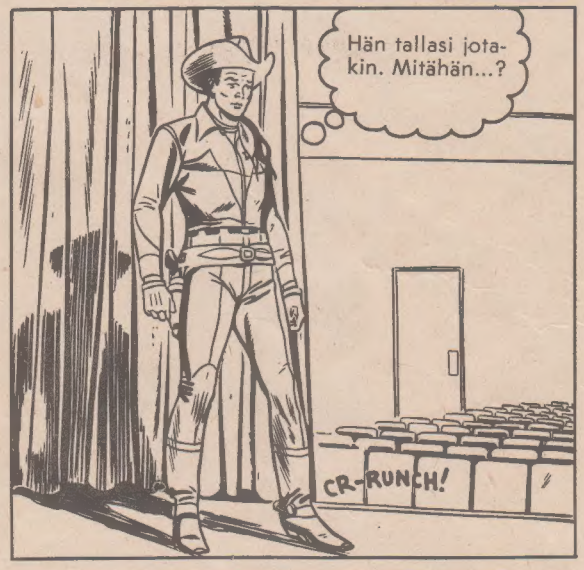

Kauempaa seinän varjosta koira vastaa kutsuun. Se ponnistautuu vaivalloisesti jaloilleen . . .

. . . ja hoippuu vielä puolipökerryksissä isäntänsä luokse . . .

. . . samaan aikaan kun minä löin sen nuuskijan tajuttomaksi! Sidoimme heidät ja sijoitimme heidät jyvävarastoon.
Okay, Marco! Mennään katsomaan niitä! Entä koira?
Koirako? Rudy taputti sitä revolverinperällä kalloon! Siitä ei ole haittaa!
Hiljaa, Bullet!
Ne saattavat nähdä meidät, mutta sille ei mahda mitään.
Saattavat olla liittovaltojen poliisista . . .
Ei tyttö ainakaan! Irroita suukapula mieheltä, niin katsotaan mitä hänellä on sanottavaa!
Nyt johdan puhetta minä! Kädet ylös!
Sheriffi!
Häh?

Royn ase pamahtaa...

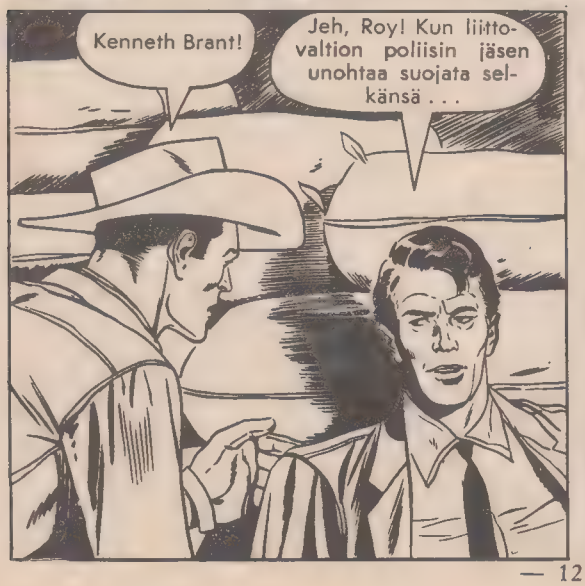

Osaan käyttää revolveria, Roy. Jos annat minulle . . .
All right . . . Ota yksi noista, jotka he pudottivat!
Tuosta saatte toisen omistani, mr. Brant . . . Se on takuulla hyvässä kunnossa!
Kiitos, Roy! Sidomme nuo kaverit. Ja sitten tutkimme kellarin.
Ei, Bullet! Sinä jäät Harrietin luokse! Ja . . . Harriet, lähetä Bullet luokseni, jos kuulet jonkun tulevan!
Hyvä on, Roy!
Täällä haju on voimakas!
Niin on. Täällä ne sitä valmistavat.
Jeh... en tiedä... Kuulin pari revolverilaukausta! Parasta, että tulet tänne, Pete.

Jälleen jyvävarastossa . . .

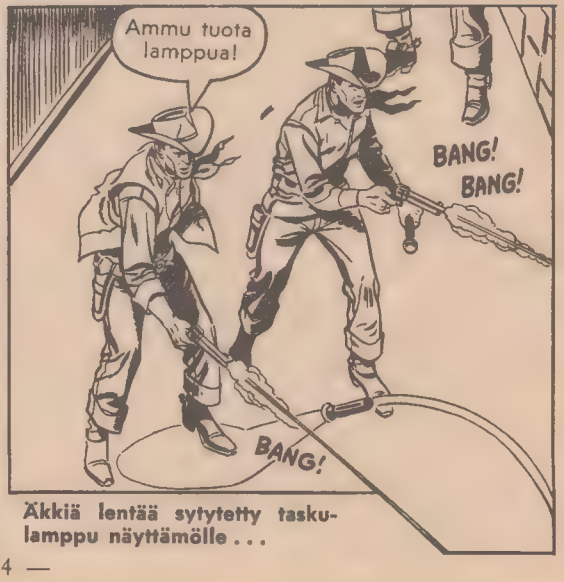

Äkkiä lentää sytytetty taskulamppu näyttämölle . . .

Uh!
Ou!
BANG!
BANG!
. . . ja sen valossa on roistot pian riisuttu aseista!

Muutamia minuutteja myöhemmin...
Seitsemän kaikkiaan! Hyvä saalis! Ja niin päättyi se lupaavalta näyttänyt salapoltto-yritys alkuunsa!

Kaksi noista miehistä on vanhoja rikollisia . . . murhasta syytettyinä etsintäkuulutettuja! Ilman sinun apuasi minusta olisi saattanut tulla heidän uusi uhrinsa! Ja kiitos myös teille avustanne, miss Perkins!

Toverini ei ehtinyt ajoissa mukaan. Ehkä minun olisi pitänyt odottaa häntä . . . mutta kun hän tulee, niin hänellä on auto, jolla voimme kuskata nämä miekkoset putkaanne, Roy! Jos nyt haluatte saattaa neiti Perkinsin kotiin . . .
Odotamme, kunnes voimme olla varmoja, että todella olemme saaneet kaikki koplan jäsenet kiinni!

Tuon viinatehtaan **haju** siis johti teidät jäljille... niin sinut kuin mr. Brantinkin!
Niin tämä oli aika etevästi naamioitu, tämä yritys. Oli onnellinen sattuma, että tulimme paikalle juuri oikeaan aikaan!

Olen ylpeä, että minäkin **sain** olla tässä mukana! Vaikkei se joka hetki oikein hauskaa ollutkaan!

Roy Rogers

AUTION KANJONIN PUUMA

Kun he lähestyvät Willin taloa, rouva Downey juoksee tielle heitä vastaan.

. . . niin siellä makasi iso naaraspuuma ja syötti häntä kuin hän olisi ollut sen oma pentu!

Kirkaisin! Ja puuma hyppäsi pystyyn ja karjaisi, niin että luulin vereni jäätyvän!

Sitten se nosti Johnin valjaista ja kantoi hänet pois!

Nyyh! Nyyh!
Sama vanha kissa, joka menetti pentunsa! Minä...!
Will! Koirani Bullet löytää kyllä sen jäljet! Lähdetään!
Tuossa poika oli! Siinä on vielä katkaistu nauhakin puussa kiinni!
Tule, Bullet!
Vuh?
Haista, Bullet! Etsi!
Uhhh... rrrr!
Will! Satulaan... äkkiä! Muuten emme pysy perässä!
Jip! Jak-jak-jip!
Jeh.
Will! Tuo takaisin... lapseni!
Me tuomme hänet kylläl

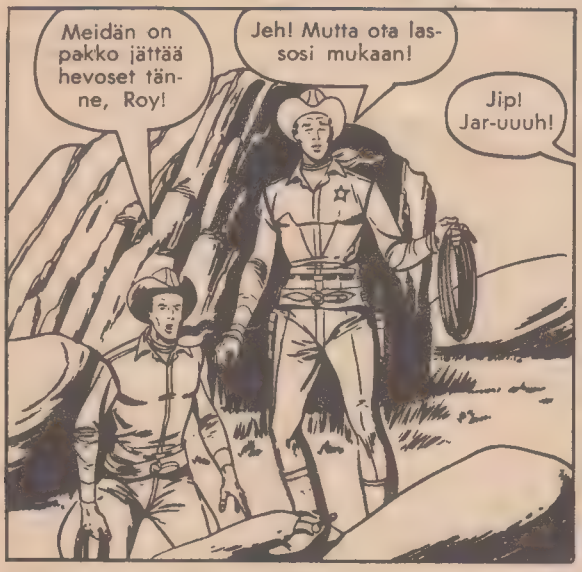

Sitkeämpänä juoksijana koira on saavuttanut uupuneen kissaeläimen. Puuma kääntyy päin ja suuntaa vainoojaan salamannopean käpäläniskun! Mutta koira väistää . . .

Puuma kuulee miesten lähestyvät askelet. Sähähtäen se tekee syöksyn kohti koiraa, kääntyy sitten . . .

Ja-jak-jak!
. . . ja linkoaa itsensä valtavalla hypyllä pengermälle kantaen poikaa hampaissaan!
Iii-juh! Jip! Jip!
Se pääsi siis taas karkuun meiltä! Odotas, niin autan sinut sinne ylös, Bullet!
Kas noin!! Jatka, jatka, Bullet!
Uhh!
Näyttää siltä, että se on hypännyt tuolta alas, Will!
Voi tavaton!
En usko, että pantterikaan on koskaan ennen tohtinut hypätä tuosta alas... mikäli tämäkään hyppäsi!
Bullet väittää niin, Will!

Sidomme lassomme yhteen ja menemme samaa tietä kuin tuo kissakin!
Ehkäpä se käy, Roy!

Me mennään ensiksi. Samaa tietä kuin puuma... Se ei vain käyttänyt köyttä!
Peijakas! Enpä ole ennen nähnyt mokomaa koiraa!

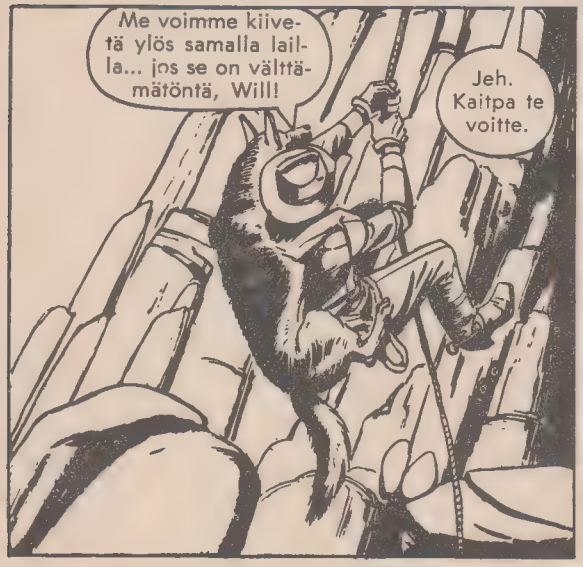
Me voimme kiivetä ylös samalla lailla... jos se on välttämätöntä, Will!
Jeh. Kaitpa te voitte.

Nyt köysi irti!

Nyt jatketaan!
Ettei vain puuma pudottanut lasta hypätessään!

Jip-jip-jarr!
Sillä on vielä kova vauhti päällä!
Niin . . . ja kohta tulee pimeä!

Koska heillä ei ole ruokaa mitä keittää, eivät he välitä sytyttää nuotiotakaan.

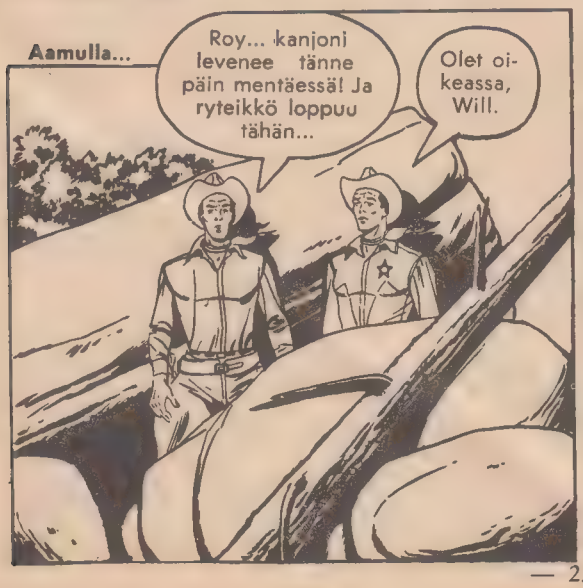

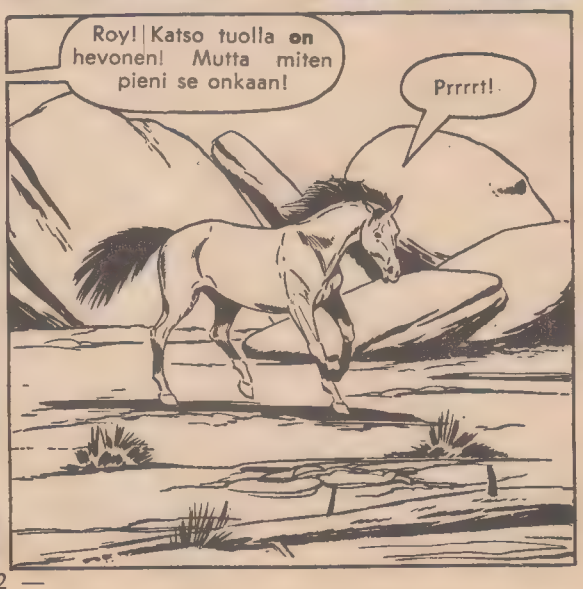

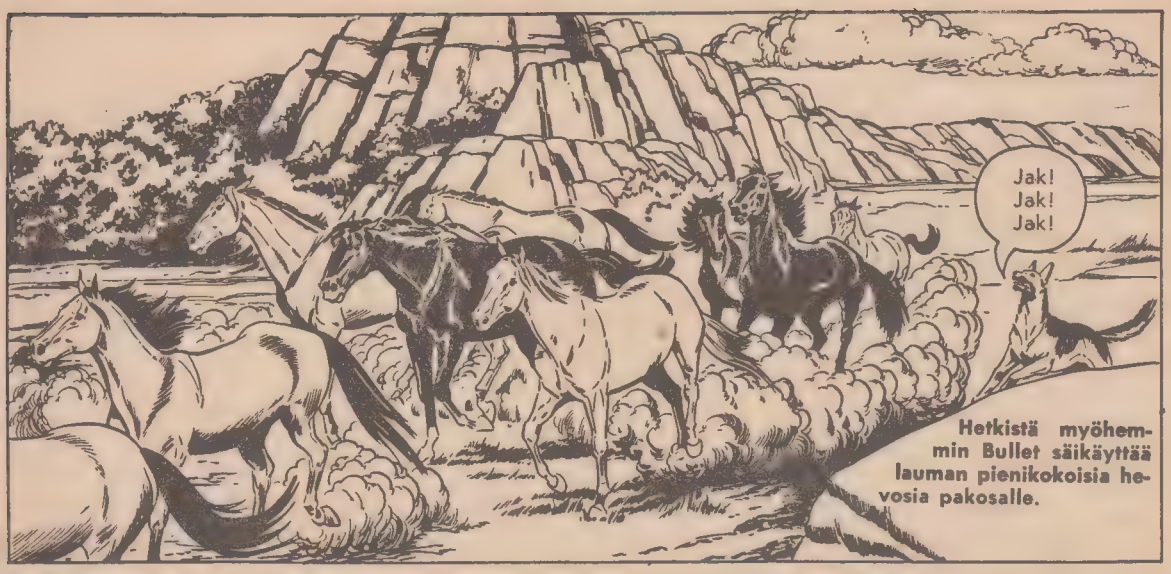

Hetkistä myöhemmin Bullet säikäyttää lauman pienikokoisia hevosia pakosalle.

Hetkeä myöhemmin Bullet löytää jälleen puuman jäljet ja lähtee seuraamaan niitä!

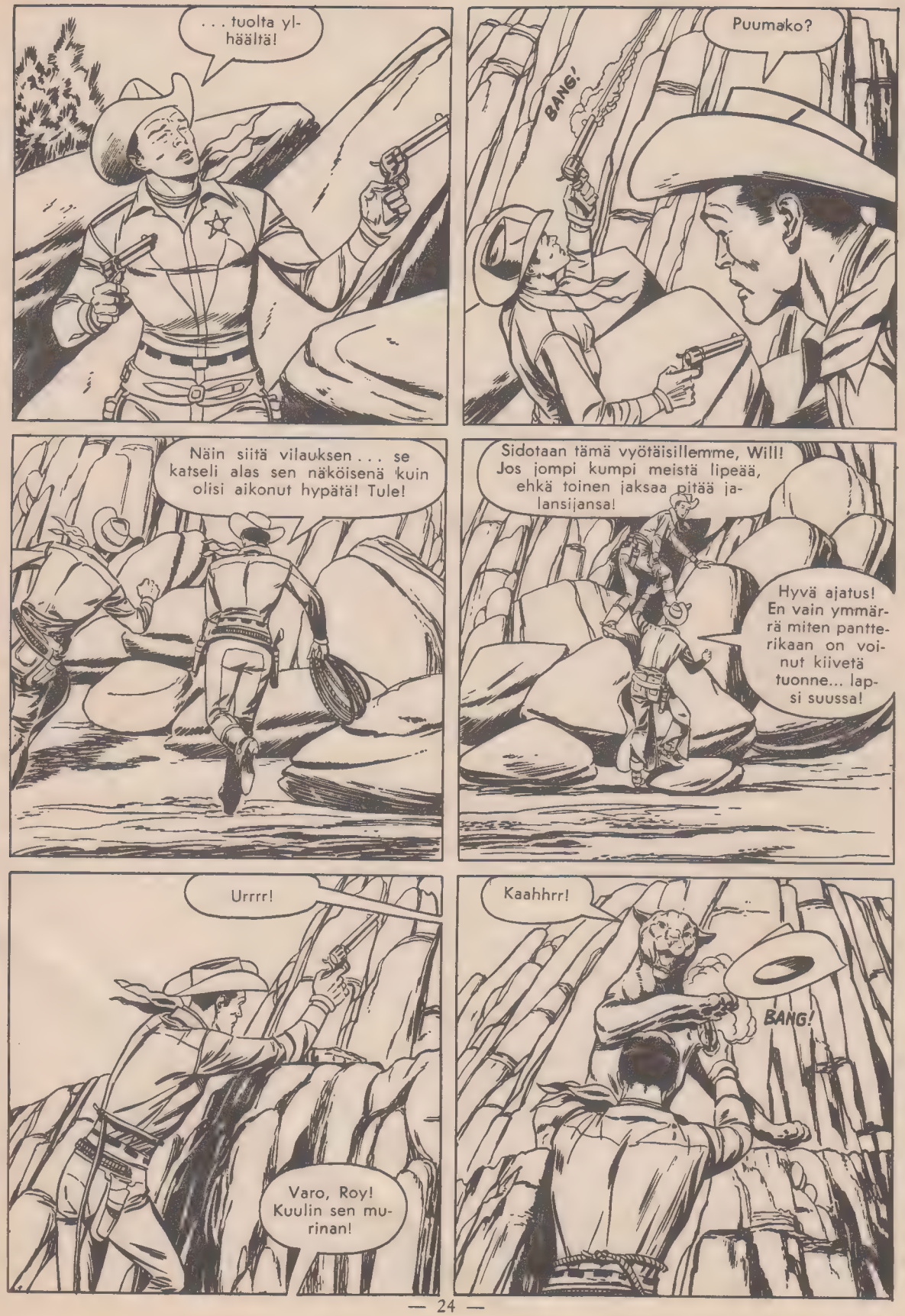
. . . tuolta yl-
häältä!
Puumako?
BANG!
Näin siitä vilauksen . . . se katseli alas sen näköisenä kuin olisi aikonut hypätä! Tule!
Sidotaan tämä vyötäisillemme, Will! Jos jompi kumpi meistä lipeää, ehkä toinen jaksaa pitää jalansijansa!
Hyvä ajatus! En vain ymmärrä miten pantterikaan on voinut kiivetä tuonne... lapsi suussa!
Urrrr!
Varo, Roy! Kuulin sen murinan!
Kaahhrr!
BANG!

Rrou!!
BANG!
Roy!
Bullet tekee siitä kyllä lopun, Will! Ja nyt . . . katsotaanpa . . .
Poika on okay, Will! Hän on täällä!
Taivaan kiitos!
Siltä minustakin tuntuu, Will! Lasken teidät alas köyden varassa, Will!
Hänessä ei ole edes yhtään mustelmaa... Olen varma, että se kissa **syöttikin** häntä! Peijajakas, Roy... en voi edes vihata sitä siitä, että se on tappanut lehmiäni, enkä edes siitäkään, että se ryösti poikani!
Nyt meidän on viipymättä kiiruhdettava Hazelin luokse... Mutta jonakin päivänä minä palaan tänne, Roy!
Eihän? Entä mitä varten?
Tulen hakemaan yhden noista kääpiöhevosista! Katsos, ei siihen enää niin pitkää aikaa mene, kun tämä John jo tarvitsee ponin!

Hyökkäys Cottonwoodiin

Se tapahtui aivan odottamatta. Cottonwoodin pääkatu oli kaikunut Pablo Mendezin huudoista ja Mitch Rawlinsin revolverin laukauksista Pablon tanssiessa laukausten tahdissa. Ja seuraavassa hetkessä Rawlins makasi tien tomussa aseettomana ja pidellen leukaansa sheriffi Lem Hullin seisoessa silmät suuttumuksesta säihkyen hänen edessään.

Hitaasti Mitch nousi jaloilleen ja muljauttaen sheriffiin synkän katseen käveli puomille ja irroitti pintonsa ja nousi satulaan. Sitten hän kääntyi ja katsoi Lemiä silmiin.

— Olet voitolla nyt, sheriffi, hän sanoi. — Mutta kukaan ei rankaisematta iske Mitch Rawlinsia maahan. Minä palaan huomenna, enkä minä silloin ole yksin.

Pieni miesjoukko oli kerääntynyt sheriffin taakse katsellen miten Rawlins ratsasti kaupungista. Sitten Farlo Jones, Gold Nugget-kahvilan omistaja sanoi happamesti: — Paha juttu, Lem. Tuo Mitch Rawlins on vaarallinen, kun se suuttuu. Etkö olisi voinut hoitaa asiaa toisin? Eihän hän muuta kuin vähän huvitteli.

— Ettäkö huvitteli? Sheriffin silmissä ei ollut huumorin pilkahdustakaan hänen katsellessaan pientä pyöreää Pablo Mendeziä, joka seisoi valkoiseksi maalatun pikku pesulansa edustalla. — Ehkä Rawlinsia huvitti pumpata lyijyä Pablon jalkojen ympärille, mutta Pablolle siitä tuskin huvia koitui.

Farlo pisti sikarin hampaittensa väliin. — Tuo Rawlins tarkoitti totta sanoessaan tulevansa huomenna takaisin. Minä en ainakaan osaa edeltäkäsin siitä iloita.

— Kukaan ei riehu tässä kaupungissa niin kauan kuin minä olen täällä sheriffinä. Tunnen Rawlinsin ja tunnen hänen koplansa, mutta jos he tulevat tänne aiheuttamaan häiriötä, niin onhan meitä täällä kylliksi pitämään heidät aisoissa.

— Älä laske minua mukaan, Hank Schulz, kauppapuodin omistaja sanoi. — Muistan hyvin kun tuo kopla viimeksi metelöi täällä. Kuusi miestä joutui vuoteen omaksi Se oli ennen sinun aikaasi, Lem.

— Ja jos he tulevat huomenna, niin me pysyttelemme suojassa, sanoi Farlo.

Sheriffin katse kiersi miehestä mieheen, mutta kukaan ei kestänyt hänen katsettaan. — Kiitos, pojat, hän sanoi. — Oikein tekee hyvää nähdä, miten yksimielisesti te asetutte tukemaan itse valitsemaanne lain ja oikeuden suojelijaa.

Noloina miehet yksi toisensa perään kääntyivät ja poistuivat paikalta. Lem kääntyi Pablo Mendezin puoleen. — Pablo, sait minkä ansaitsitkin. Kun ajattelen, miten paljon koviketta taas panit pyhäpaitaani . . .

— Señor, sheriffi, mitä voinkaan sanoa? Tuhannesti olen sanonut vaimolleni Carlottalle . . .

Äkkiä Pablo huomasi huumorin tuikkeen sheriffin silmissä, ja molemmat purskahtivat nauruun. Siitä oli tullut heidän kesken jokaviikkoinen pila. Joka viikko sheriffi lähetti paitansa Carlotan pestäväksi, ja joka viikko se tuli hänelle takaisin, puhtautta loistavana ja tärkättynä kovaksi kuin lauta. Pablon Carlotta oli hyvä silittäjä, mutta itsepäinen kuin synti.

Kun he olivat naurunsa nauraneet, Pablon kasvot kävivät vakaviksi. — Señor Farlo puhuu totta. Tuo Mitch tulee huomenna niinkuin hän lupasi.

Lem katseli huolestuneena tyhjää katua. Pablo oli oikeassa. Rawlinin koplaan kuului kahdeksan

miestä, ja näytti siltä, että Lemin olisi pakko kohdata heidät yksin.

Sheriffi huomasi äkkiä, että Pablo oli tullut aivan hänen viereensä. Hän puhui hiljaa. — Señor, minulla on suunnitelma. Jos vain suostutte kuuntelemaan . . .

* * *

Seuraavana päivänä kun Rawlinsin kopla ratsasti kaupunkiin he tulivat revolverit jyristen. Ikkunat helisivät ja rikkiammutut mainoskyltit putoilivat maahan koko kadun pituudelta. Muutamassa sekunnissa koko katu oli tyhjentynyt ihmisistä. Sitten he laskeutuivat satulasta, seitsemän rentoliikkeistä räyhääjää Mitch Rawlins kahdeksantena, ja alkoivat tiheänä ryhmänä samota katua pitkin.

— All right, tähtiniekka, olen palannut! Rawlin karjui ilmoille haasteensa. — Tule esiin, pelkuri. Mutta katu oli hiljainen ja tyhjä. Äkkiä Mitch näki liikettä valkoiseksi maalatun talon oviaukossa. Salamana Mitch säntäsi ovelle ja veti esiin kauhistuneen Pablon.

— Alli right, missä sheriffi on? Mitch ärisi uhkaavasti. Pablo änkytti: — To-toimistossaan, señor!

Voitonriemuisesti irvistäen Mitch tönäsi hänet syrjään ja johti joukkonsa eteenpäin. Saavuttuaan sheriffin toimiston eteen Rawlins tarkasti aseensa. Sitten hän potkaisi oven auki ja painui sisään miestensä seuraamana. Sisällä he näkivät valkoiseen paitaan puetun pöydän ääressä istuvan miehen, jonka selkä oli heihin päin.

— All right, pollari, Mitch ärisi, ellet nouse ja tartu aseisiisi, ammun sinut siihen missä olet Mutta valkopaitainen pysyi vaiti ja liikkumattomana.

Rawlinsin ase laukesi, ja valkopaitainen lyyhistyi hitaasti eteenpäin.

Laukauksen kaiku kiiri vielä huoneessa, kun rauhallinen ääni sanoi heidän takanaan: — All right, miehet, kun nyt olette todistaneet, miten kovia poikia olette, niin antakaapa aseenne pudota maahan. He pyörähtivät ympäri uskomatta korviaan. Kynnyksellä seisoivat sheriffi ja Pablo Mendez kummallakin kaksi revolveria kädessään.

Mitchin revolverit kolahtivat lattiaan toisten mukana. Hän puisti hitaasti päätään. — Sheriffi! Mutta minähän juuri . . .

— Ammuit minua juuri selkään, niinkö? kysyi Lem kohteliaasti. Hän astui sisään ja Pablo seurasi häntä. — Näytä toki pojille, miten sen teimme, Pablo.

Iloinen irvistys naamallaan Pablo tökkäsi tuolissa istuvaa olentoa. Se hajosi ja putosi yksin paloin lattialle. — Kuten näette, kaverit, sombrero kepin päässä, pari tyhjiä housuja sekä vaimoni Carlotan kovittama paita.

Sheriffi naureskeli vielä partaansa Pablon auttaessa häntä lukitsemaan koplaa putkaan. Ja kun hän sitten käveli Pablon rinnalla ovelle, hän hymyili leveästi. — Asiasta toiseen, Pablo, olen muuttanut mieleni paitoihin nähden. Sano Carlotalle, että hän saa laittaa niihin niin paljon tärkkiä kuin ikinä haluaa.

SAM SEIKKAILIJA KERTOO

Uuhh! Aaah! Haisunäätä . . .! Ooohh!
(Köh!) Kuka . . . Mitä?
Ha-ha-ha-ha-ha! Saitkos nenällesi? Ha-ha! Varo . . . tuolla se on!
Haisunäätä . . . takanasi!
Uh... au!
Sa-sam! Silmäni ovat tulessa! Minä . . . uuh! Mitä minä teen, Sam?
Painu rantaan ja peseydy kunnollisesti! Minä tuon sinulle palan saippuaa ja puhtaan vaatekerran täältä ylhäältä!
Uh! Kylve nyt... tässä pakkasessa! Hrrr! Mutta kai minun on pakko... vaikka henki menisi! Huuuh!
Tässä on vaatteet, jotka sinulla oli ylläsi, Pete! Sido ne köyden päähän ja anna niiden liota muutaman päivän! Saman saat tehdä teltallesi!
All r-r-r-right, Sa-sa-sam! E-ellen sitä ennen pa-palellu kuoliaaksi!

Myöhemmin . . .

Mmmmm! Tämä kala on hyvää, Sam! Eikö olekin, Pat!

On se, Pete! Mutta . . . etkö siirtyisi hiukan kauemmas?

Mmmm . . . ! Lohta . . . silavalla täytettyä!

Kuule, Sam! Sano, eikö noin voimakasta hajua kuin skunkin haju on, voitaisi käyttää hyväksi jollakin tavoin?

Kyllä sellaista on yritetty, Pete... »Karhu-Robert», sama mies, joka aikoinaan rakensi tuon varastolavan ja tällä aukiolla seisseen, nyt palaneen hirsimajan, hän käytti haisunäädän hajua apunaan metsästäessään!

Oh, Sam! Kerro toki meille siitä! Miten ihmeessä hän sen teki?

No . . . Karhu-Robert elätti itsensä metsästelemällä karhuja! Hän oli harjoittanut ammattiaan kaksikymmentä vuotta, eikä hänellä ollut ainoatakaan karhun tekemää naarmua . . .

Ja syynä siihen hän katsoi olevan sen seikan, että hän aina käytti haisunäädännahkaista lakkia . . . Katsos, ainoa eläin, jonka tieltä harmaakarhu väistyy, on juuri skunkki!

Suojellakseen mökkiään ryösteleviltä karhuilta sillä aikaa kun itse oli eräretkillään hän piti aina paria haisunäätää häkissä pihamaallaan.

Lisäksi hänellä oli aina mukanaan lemmikkiskunkkinsa Violet. He olivat itse asiassa erottamattomat.

Sivuhommanaan hän metsästi hirviä . . . osaksi lihan vuoksi, osaksi hirven poskitupsujen vuoksi, joita siihen aikaan käytettiin kellonperien koristeena.

Aina silloin tällöin hän tuli lähimmälle rautatieasemalle, jossa hän vaihtoi kaatamiensa karhujen taljat rahaan ja tavaraan. Ja silloinkin oli myös Violet aina mukana.

Erään kerran seuratessaan vanhan harmaankarhun jälkiä hän löysi tapetun hirven, joka oli peitetty puoliksi heinillä ja mullalla. Paikka haisi voimakkaasti karhulle!

Robert tiesi, että siinä oli harmaankarhun ruokakätkö! Se oli vaarallinen paikka viipyä, sillä karhu saattoi hyvinkin maata jossakin lähistöllä kätköään vartioimassa.

Robert tiesi sen, mutta hän halusi tuon hirven poskitupsut... niin että luottaen Violetiin ja skunkinnahkalakkiinsa hän laski luodikon kädestään ja tarttui metsästysveitseensä.

Hän oli sahaamassa toista poskitupsuista irti, kun kamala karjahdus sai koko lähitienoon vapisemaan! Robert tiesi, mikä se oli!

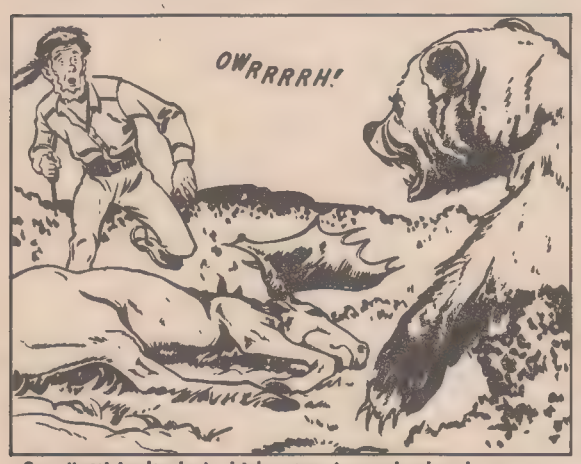

Se näytti isolta kuin kirkontorni, tuo karhu, kun se nousi takajaloilleen! Robertilla ei ollut aikaa poimia maasta luodikkoaan. Hän vain hyppäsi hirvenruhon toiselle puolelle!

Mutta Robertilla oli salainen ase juuri tällaista hätätilannetta varten. Hän kiskaisi päästään skunkinnahkalakkinsa ja linkosi sen karhun silmille...

Otso löi kaikki neljä jarrua päälle... niin äkkiä, että oli mennä nenälleen! Mutta hän oli tullut niin kovaa vauhtia, ettei hän pystynyt sittenkään pysähtymään kyllin nopeasti!

Hän liukui miltei Violetin päälle, joka rauhallisesti oli kääntänyt hänelle selkänsä!

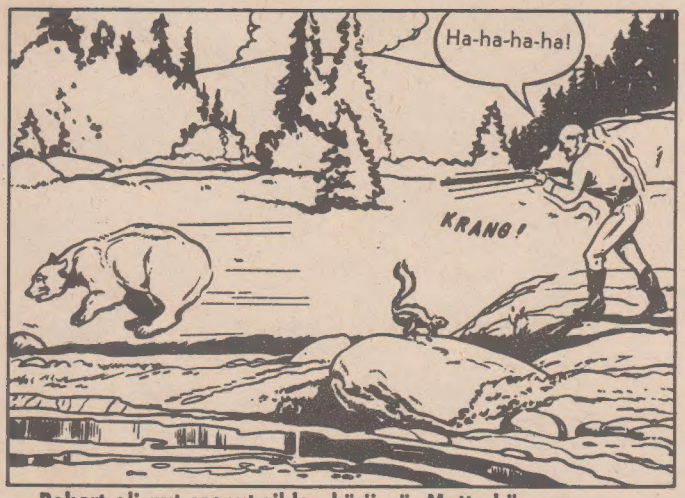

Robert oli nyt saanut rihlan käsiinsä. Mutta hän nauroi niin, ettei ampumisesta tullut mitään. Ja mesikämmen hävisi metsään kuin rasvattu salama!

Noin vuotta myöhemmin osuin sattumalta Karhu-Robertin mökille.

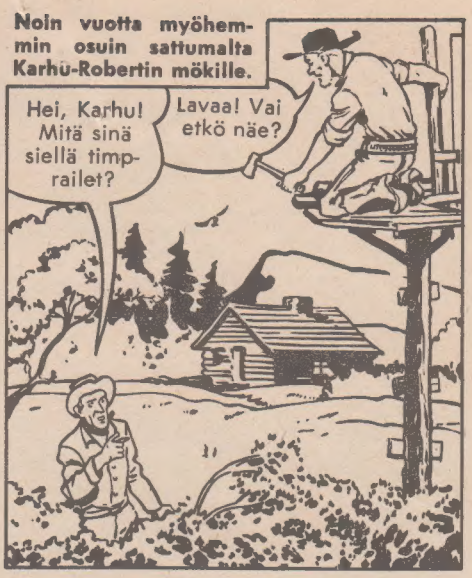

Oli kovin outoa nähdä Robertin päässä huopahattu!

Mutta kun hän kertoi, ymmärsin hänet hyvin!

ASSINIBOIT

Assibinoi oli laaja intiaaniheimo, joka lähinnä polveutui yanktonai-intiaaneista, sioux-intiaanien sivuhaarasta. Heidän kielensä eroaa vain vähän yanktonaimurteesta ja heidän tapansa, pukunsa ja uskonnolliset menonsa tuskin ollenkaan.

Eroamisen yanktonaiheimosta lasketaan tapahtuneen vähän ennen kuin valkoinen mies alkoi tunkeutua preerialle. Vuonna 1658 heidän tiedetään asustaneen Alimibeg-järven rantamilla, Superior-järven ja Hudson's Bayn välimailla Kanadassa. Näyttää siltä, että he erosivat yanktonaista tämän heimon oleskellessa Mississippin latvoilla, mistä assiniboit siirtyivät pohjoiseen liittyen cree-intiaaneihin.

Ulkomuodoltaan assiniboit eivät eroa muista sioux-intiaaneista. Miehet antavat hiustensa kasvaa letittäen sen moniksi pieniksi saparoiksi, joiden pituutta usein jatkettiin vierailla hiuksilla. Nämä letit sitten sidottiin yhteen nauhoilla tai turkissuikaleilla. Heidän pukunsa, asumuksensa ja tapansa olivat suurin piirtein samanlaiset kuin cree-intiaanien, joiden kanssa he aina olivat olleet ystävällisissä suhteissa. Luonteenomainen piirre heissä oli erittäin suuri vieraanvaraisuus.

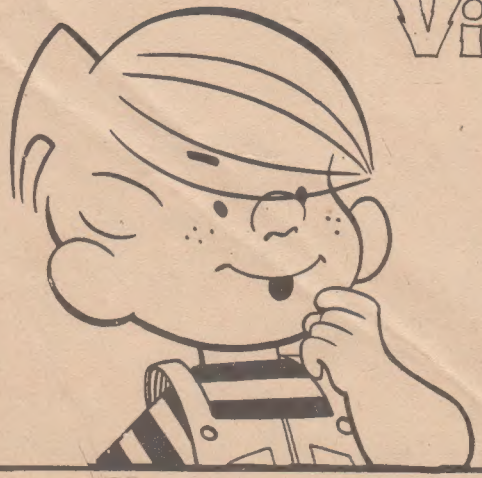

VILLE VALLATON

Esiintyy nyt omassa lehdessään, joka ilmestyy kerran kuukaudessa monivärisenä.

Hinta vain 60:-

VILLIN LÄNNEN HISTORIA (11. jakso)

POSTIVAUNUJEN AIKAKAUSI

Vuosien 1850 ja 1870 välinen aika oli postivaunujen eli »diligenssien» kulta-aikaa. Kahdenkymmenen vuoden ajan nämä kömpelöt ja raskaat ajopelit jyrisivät halki erämaiden ja preerioiden, läpi kapeiden vuorisolien yhdistäen Amerikan manteren valtameririannikot — Atlantin ja Tyynen valtameren — toisiinsa. Atlantin rannikolla olevasta Saint Louisista Tyynen meren rannikolla sijaitsevaan San Franciscoon oli matkaa 2.000 mailia, päälle 3.200 km. Matka kesti kaksikymmentä päivää. Matkustajat, joista pääosa oli kauppiaita, kullanetsijöitä tai valtion virkailijoita, istuivat vaunuissa luodikko sylissään joka hetki valmiina puolustautumaan niin punaisia kuin valkoisiakin rosvoja vastaan. Pysähdyspaikkoja, joissa hevosia vaihdettiin, oli sijoitettu matkan varrelle aina 20—30 kilometrin päähän toisistaan. Olikin erittäin tärkeää, että hevoset olivat aina mahdollisimman virkeitä ja hyvissä voimissa, koska matkustajien henki useinkin oli niiden nopeuden varassa. Vaunujen ajaja oli matkan tärkein henkilö. Matkustajien henki riippui viime kädessä hänen taidostaan ja kylmäverisyydestään. He olivatkin aina valittua väkeä, nuo »postiljoonit», rohkeita ja taitavia miehiä, miehiä sellaisia kuin Buffalo Bill tai Hurja Bill Hickok.

TAYLORIN KARABIINI

Kuuluisa postivaunujen ajaja oli myös Virginia Cityn linjaa ajava Bill Taylor. Eräs rosvokopla oli useita kertoja pysäyttänyt ja ryöstänyt hänen vaununsa, mutta viimein hän keksi ovelan juonen heidän päänsä menoksi. Kun hänen eteensä ilmestyi jälleen tutuksi käynyt naamioitu rosvo, joka coltit tanassa komensi: »Kädet ylös!», Taylor totteli. Hän ojensi samalla toisen jalkansa rosvoa kohden — ilmeisesti asettaakseen sen jarruvivulle. Mutta samalla välähti housunpuntista salama, kuului jyrähdys, ja rosvo suistui maahan. Taylor oli sitonut sääreensä, housunlahkeen sisään lyhytpiippuisen karbiinin ja yhdistänyt sen liipasimen ranteeseensa vaatteiden alla kulkevalla nauhalla.

VANHA CHARLIE PAUKURST

Kun »Vanha Charlie» kiipesi diligenssien kuskipukille, tunsivat matkustajat itsensä turvallisiksi. Mikään ei pystynyt järkyttämään Charlien rauhallisuutta. Kahdenkymmenen vuoden ajan Charlie ajoi Lännen pisimpiä ja vaarallisimpia linjoja ilman että hänen ohjaamilleen vaunuille kertaakaan sattui minkäänlaista onnettomuutta. Pelätyt ryöstelevät arapohoes-koplat eivät koskaan päässeet hänen vaunuihinsa käsiksi: niin taitavasti hän käytteli ohjaksia ja ruoskaa, että hänen kolme muulipariaan aina voittivat kilvassa punanahkojen nopeat mustangit. Charlie Paukurst kuoli vuonna 1879, ja silloin paljastui merkillinen salaisuus: Vanha Charlie Paukurst olikin — nainen!

30:-

TEX

SEIKKAILU No 16

8. vuosik

3 HYVÄÄ HALPAA JÄNNÄÄ

maanmainiot sarjakuvalehdet, koko perheen suosikit

TEX

VIIDAKKO

VILLI LÄNSI

Hurjia seikkailuja viidakossa, vuorilla ja preerioilla.

Kunkin lehden hinta vain **30 mk.**
Kokovuosikerta **550:-**

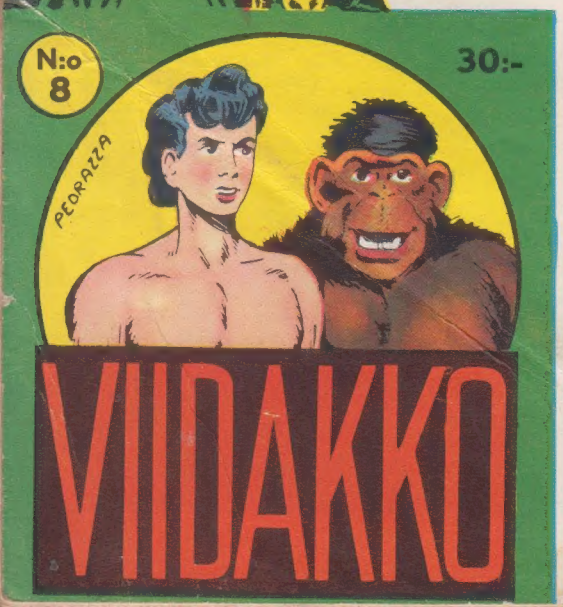

TÄHTI-SARJAT